

[Hanne Reintoft.]

måde, så fagbevægelsen overhovedet ikke kan nå at udtale sig. Og hvad så? Så vil den borgerlige regering stemme det ned, og så har arbejdsgiverne den mest nydelige trumf til at afvise det i forhandlingerne med fagbevægelsen. Det er, hvad der sker. Jeg tror ikke, det har været fru Gunhild Dues hensigt, men det er ikke taktisk klogt. Måske kunne det have været fremsat, hvis det ikke var lykkedes i overenskomsten. Nu er det en hjælp til arbejdsgiverne og ikke andet.

Arbejdsministeren (*Lauge Dahlgaard*):

Jeg vil gerne rette en misforståelse fra fru Hanne Reintofts side, nemlig den, at jeg skulle være dygtig til at køre folketingsudvalgsarbejdet igennem på kort tid. Det er aldeles ikke mig, der kører folketingets udvalgsarbejde igennem; det gør folketinget selv, men det kan fru Hanne Reintoft måske ikke vide, for hun er jo ikke medlem af noget udvalg.

I øvrigt sagde fru Hanne Reintoft én ting, som jeg er enig i, og jeg vil notere det, fordi det er så sjældent, det sker, at jeg er enig med fru Hanne Reintoft. Fru Hanne Reintoft sagde: lige løn er ikke et specielt kvindespørgsmål. Det er jeg enig i. Det er et spørgsmål, som i samme grad bør interessere kvinder og mænd, og man bør, uanset om man er af det ene eller det andet køn, medvirke til at få det løst.

Fru Grethe Philip bad mig tale med mine ministerkolleger om ufaglærte omsorgshjælperes aflønningsforhold inden for åndssvageforsorgen, hvor det kunne påvises, at der er en betydelig lønforskel mellem kvinders og mænds løn for samme arbejde. Denne opfordring tager jeg gerne op. Det er ikke et område, jeg på forhånd har stort kendskab til, men da det er et felt, hvor staten traditionelt følger det private arbejdsmarkeds lønforhold, går jeg ud fra, at det, der er tale om, er, at der på disse områder er organisationsforhold på arbejdsmarkedet, som overhovedet gør det muligt at sondre mellem kvinders og mænds løn.

Fru Karen Dahlerup Andersen henviste til en bemærkning, jeg har udtalt engang i efteråret om, at kvinder har en mindre erhvervsstabilitet end mænd. Den udtalelse vedkender jeg mig. Det er ikke en udtalelse, der er fremsat med henblik på at gøre en bitter tilværelse endnu bitrere for kvinderne; det er et simpelt statistisk faktum, som man for så vidt ikke kan komme uden om, jeg har henledt opmærksomheden på. I Sverige, hvor der mellem LO og den svenske arbejdsgiverforening er en aftale om, hvordan man skal arbejde for gennemførelse af lige løn, sker det efter en bestemmelse om, at det er lige løn for arbejde af samme værdi for arbejdsgiveren. Det, der ligger deri, er i virkeligheden, at man peger på dette forhold med erhvervsstabiliteten, til hvilken der jo knytter sig økonomiske momenter. I Sverige, hvis faglige og politiske udvikling, så vidt jeg har forstået, er et forbillede for fru Karen Dahlerup Andersens parti, har altså det svenske LO som noget helt selvfølgelig peget på det forhold, jeg her har nævnt, og som man selvfølgelig må tage fat på, når man vil løse ligelønsproblemerne.

Jeg tror ikke, det tjener nogen god sag at bringe forargelse ind i billedet her. Det må nok være betydeligt mere konstruktivt, om vi i fællesskab prøvede at arbejde for at tilvejebringe de forudsætninger, som jeg erkender må tilvejebringes, for at erhvervsstabiliteten kan blive bedre. Jeg er enig i, at det er en række forudsætninger, som dér må opfyldes. Det er spørgsmålet om børneinstitutioner. Det er spørgsmålet om den kvindevenlige del af sociallovgivningen. Det er spørgsmålet om kvinders uddannelsesaktivitet. Det er visse organisationsforhold på arbejdsmarkedet, og det er i bredere forstand kønsrollemønsteret, det her drejer sig om. Det er altså en række forudsætninger, som ikke kan tilvejebringes i et snuptag, men som må komme som led i en målbevidst indsats på lidt længere sigt, og hvor kvindernes egen indsats er påkrævet og vel til syvende og sidst helt afgørende.

Fru Karen Dahlerup Andersen spørger